

Είναι πολυ δύσκολο, σχεδόν αδύνατο να περιγράψεις, να αποδώσει κανείς γεγονότα - περιστατικά - μικρές ιστορίες με τον ιδιαίτερο τον μοναδικό τρόπο που τα ελεγαν τα αφηγούνταν οι παλιοί Κανιανίτες, Αυτό ίσως οφείλεται στα βιώματα που είχαν αυτοί οι άνθρωποι στη τριβή που αναπτύχθηκε μεταξύ τους κυριως όμως στη φτιασιά τους στο καλούπι, στο φυσικό τους χάρισμα.

....Είμαστε στα μέσα της δεκαετίας του 40 μετά τον πόλεμο και την κατοχή, Στο μικρό καφενείο του Παναγιωτη Κολίγα στο παλιό μας σπίτι στα σύνορα με τα Μπαλκικά έχουν μαζευτεί οι νέοι της εποχής. Ο πατέρας μου ο Παπα-Θανάσης νεαρός λαϊκός τότε εκλεκτός μάγειρας έχει μαγειρέψει εναν κόκορα. Η παρέα πίνει τραγουδάει και χορεύει,Ο πιο μεγάλος η ψυχή της παρέας ήταν ο μπάρμπα Παναγιώτης ο Κουνούπης ο Κνουπάκης, ένας μειλίχιος χαμογελαστος πνευματώδης με αστείρευτο χιούμορ ανθρωπος και επι σειρά ετών πρόεδρος του χωριού. Υπηρέτησε τον Ελληνικό Στρατό πάνω απο 15 χρόνια τον έπιασαν βλέπετε οι πόλεμοι του 12 και του 22, Καποια στιγμή περασμένη η ώρα ο μπαρπα - Παναγιώτης έχει πιεί παραπάνω και υποβασταζόμενος φθάνει στην οικία του,Στην είσοδο πεφτει μέσα στον αργαλειό και έτσι μπλεγμένος με τις σαιτες τα ανέμια και τα κτένια τον παίρνει ο ύπνος.

Το πρωί όπως ήταν μισοκοιμισμένος μισομεθυσμένος, τον βλέπει η κυρά Μαρία η αυστηρη και εν πολλοις αυταρχικη γυναίκα του, και σαστισμένη φωνάζει με ύφος εντονο και αυστηρό. Τι κάνεις εκεί μωρέ!!!! Και ο ψύχραιμος απο το Στρατό και ετυμόλογος .οπως πάντα μπάρμπα Παναγιωτης της απαντάει, Δεν βλέπεις Μαρία μου τι κάνω!! ,,, Υφαίνω,,,,,, Υφαίνω.....

Την πραγματική εύθημη ιστορία έλεγε με τον δικό του ανεπανάληπτο τρόπο ο πατέρας μου.. Για να θυμουνται οι παλιοι και να μαθαινουν οι νεοτεροι.

13-9-2020